

**ALS PEUS
DEL MESTRE**

J. KRISHNAMURTI

PREFACI

Perquè sóc un germà de més edat, se m'ha concedit el privilegi d'escriure unes paraules d'introducció a aquest llibret, el primer que ha escrit un germà certament més jove de cos, però no d'Ànima.

Els ensenyaments que conté li foren donats pel seu Mestre quan el preparava per a la Iniciació i els va transcriure de memòria, lentament i laboriosa, perquè el seu coneixement de l'anglès l'any passat era molt menys fluid del que és ara.

La major part és una reproducció de les pròpies paraules del Mestre. Les que no ho són representen el Seu pensament, expressat en les paraules del Seu deixeble.

El Mestre suplí dues frases que havien estat omeses. En dos ocasions més, s'ha afegit una paraula que faltava. A part d'això, la resta és totalment d'Alcione: és la seva primera ofrena al món. Que aquest llibre sigui un ajut per als altres, de la mateixa manera que els seus ensenyaments orals van ajudar-lo a ell. És amb aquesta esperança que ell els dóna. Els ensenyaments, però, solament poden donar el seu fruit si es *viuen* com ell els ha viscut, des del moment en què brollaren dels llavis del seu Mestre. Si es segueix l'exemple d'acord amb el precepte, llavors, s'obrirà el gran Portal per al lector, tal com s'obrí per a l'autor, i els seus peus trepitjaran la Sendera.

ANNIE BESANT
Desembre de 1910

(El Prefaci anterior va ser escrit quand el senyor J. Krishnamurti tenia 15 anys i estava encara sota la tutela de la Dra. Annie Besant.— Els Editors)

ALS QUI TRUQUEN

Asato mâ sad gamaya

De l'il·lusori, conduïu-me a allò que és Real,

Tamaso mâ jyotir gamaya

De les tenebres, conduïu-me a la Llum,

Mrtyor mâ 'mrtam gamaya

De la mort, conduïu-me a la Immortalitat.

PRÒLEG

Aquestes paraules no són meves; són del Mestre que m'ensenyà. Sense Ell, jo no hauria pogut fer res; però amb el seu ajut he posat els meus peus en la Sendera. Vosaltres també desitgeu entrar a la mateixa Sendera, i per això les paraules que em digué també us ajudaran a vosaltres si voleu obeir-les. No n'hi ha prou amb dir que són vertaderes i belles: el qui desitgi tenir èxit ha de fer exactament el que diuen. No n'hi ha prou amb mirar el menjar i dir que és bo per satisfer qui té fam: l'ha de menjar. De la mateixa manera, no n'hi ha prou amb escoltar el Mestre: cal practicar el que Ell aconsella, escoltant cada paraula i posant cura en cada insinuació. Si passeu per alt alguna indicació, si no pareu esment a una paraula, la perdreu per sempre; perquè Ell no les repeteix.

Per a aquesta Sendera es requereixen quatre qualitats:

DISCERNIMENT

CARÈNCIA DE DESIGS

BONA CONDUCTA

AMOR

Miraré d'explicar-vos el que m'ha dit el Mestre de cadascuna.

ALS PEUS DEL MESTRE

I

La primera d'aquestes qualitats és el Discerniment. Generalment, s'entén per discerniment la capacitat de distingir entre allò que és real i allò que és il·lusori. És aquest discerniment el que guia els homes per tal d'entrar a la Sendera. Però és, també, molt més que això; i cal practicar-lo no solament en entrar a la Sendera, sinó en cadascuna de les seves etapes, cada dia, fins al final. Entreu a la Sendera perquè heu après que solament aquí s'hi troben les coses que val la pena abastar. Els qui no ho saben treballen per obtenir riqueses i poder; però això dura solament una vida, com a màxim i, per tant, no és real. Hi ha coses més importants que aquestes, reals i perdurables; quan les haureu assolit, mai més no desitjareu les altres.

Al món hi ha dues classes de persones: els qui saben i els qui no saben. És aquest coneixement el que importa. La religió que es professa, la raça a la qual es pertany, tot això és poc important; allò que realment és important és aquest coneixement, el coneixement del Pla de Déu per als homes. Perquè Déu té un pla, que és l'evolució. Quan s'ha vist això i realment s'entén, no podem evitar de col·laborar-hi i d'identificar-nos-hi, de tan gloriós i bell com és. D'aquesta manera, pel fet de saber-ho, la persona roman al costat de Déu, ferma davant del bé i resistint al mal, treballant per l'evolució i no per egoisme.

Si es troba al costat de Déu, és un de nosaltres, i no hi fa res que es digui hindú, o budhista, cristià o mahometà, ni que sigui anglès, xinès o rus. Els qui es troben al Seu costat saben prou bé per què hi són i el que cal fer, i miren de fer-ho. Tots els altres encara no saben el que cal fer; és per això que sovint actuen insensatament i miren de trobar camins suposadament satisfactoris, sense entendre que tots som un i que, per tant, tan sols el que l'Un vol pot ser realment satisfactori per a tots. Ells van darrera de l'irreal, en lloc de buscar allò que és real. Fins que no aprenguin a distingir entre tots dos, no es trobaran al costat de Déu; és per aquesta raó que el discerniment és el primer pas.

Ara bé, fins i tot després d'haver fet l'elecció, cal recordar que hi ha moltes varietats del que és real i il·lusori i cal, doncs, discernir també entre allò que és recte i allò que és equivocat, entre allò que és important i allò

que no ho és, entre allò que és útil i allò que és inútil, entre allò que és vertader i allò que és fals, entre l'egoisme i l'altruisme.

Triar entre una cosa recta o equivocada no hauria de ser difícil, perquè els qui desitgen seguir el Mestre han decidit emprendre allò que és recte costi el que costi. Però el cos i la persona són dues coses diferents, i la voluntat de la persona no sempre coincideix amb els desigs del cos. Quan el vostre cos desitja alguna cosa, atureu-vos i penseu si *vosaltres* realment ho desitgeu. Perquè *vosaltres* sou Déu i solament voleu el que Déu vol; heu de buscar doncs profundament en el vostre interior per tal de descobrir el Déu intern i escoltar la Seva veu, que és la *vostra* veu. No confongueu els vostres cossos amb vosaltres, ni el cos físic, ni l'astral, ni el mental. Cadascun voldrà ser el Jo Superior per tal d'obtenir allò que vol. Heu de conèixer-los tots i saber que vosaltres en sou el senyor.

Quan cal fer una feina, el cos físic vol descansar, passejar, menjar, beure; i l'ignorant es diu a sí mateix: "Vull fer això i cal que ho faci". Però el qui sap diu: "Allò que desitja dintre meu no sóc jo, i haurà d'esperar". Sovint, quan es presenta una oportunitat d'ajudar algú, el cos incita a pensar: "Quant d'esforç això representarà per a mi! Que ho faci algú altre!" Però l'home contesta al seu cos dient-li: "No em destorbaràs a l'hora de fer el bé."

El cos és el vostre animal, el cavall que munteu. Així doncs, heu de tractar-lo bé i tenir-ne cura; no l'heu de cansar; l'heu d'alimentar adequadament, amb aliments i begudes pures solament, i mantenir-lo sempre escrupolosament net, fins i tot de la més lleu taca de pols. Perquè sense un cos perfectament net i saludable no podeu realitzar la dura tasca de la preparació, ni podeu suportar la seva pressió constant. Així doncs, heu de ser sempre vosaltres qui controleu el cos, i no que aquest us controli a vosaltres.

El cos astral té els seus desigs a grapats; vol que us enfadeu, que digueu paraules que fereixen, vol que estigueu gelosos, que cobegeu el diner, que envegeu les possessions dels altres, que caigueu en la depressió. El cos astral vol tot això i molt més, no perquè vulgui perjudicar-vos, sinó perquè a ell li agraden les vibracions violentes i li agrada canviar-les constantment. Però *vosaltres* no voleu cap d'aquestes coses, i per això cal saber distingir entre els vostres desigs i els del vostre cos.

El vostre cos mental desitja pensar orgullosament que és una cosa a part, pensar molt en sí mateix i poc en els altres. Fins i tot quan l'heu allunyat de les coses mundanes, encara tracta de fer plans per a sí mateix, de fer-vos pensar en el vostre propi progrés, en lloc de pensar en la tasca dels Mestres i en ajudar els altres. Quan mediteu, mirarà de fer-vos pensar en totes les coses que *ell* vol, en lloc de pensar en allò que vosaltres voleu.

Vosaltres no sou aquesta ment, sinó que ella està al vostre servei i, per tant, en aquest cas, també és necessari el discerniment. Cal que vigileu constantment si no voleu fracassar.

L'Ocultisme no transigeix mai entre allò que és correcte i allò que és equivocat. Costi el que costi, cal que feu allò que és just, i no heu de fer allò que sigui injust, independentment del que l'ignorant pugui dir o pensar. Cal que estudeu profundament les lleis ocultes de la Naturalesa i, quan les conegueu, heu d'adaptar-hi la vostra vida, sempre utilitzant el sentit comú i la raó.

Cal que distingiu entre el que és important i el que no ho és. Fermes com una roca quan es tracti del que és just i del que és injust, cediu sempre davant dels altres en coses que no tinguin cap importància. Perquè heu de ser sempre amables i bondadosos, raonables i complaents, concedint als altres la mateixa llibertat total que necessiteu per a vosaltres mateixos.

Mireu d'adonar-vos del que val la pena que feu, i recordeu que no heu de jutjar les coses pel seu tamany. És molt més meritori fer una cosa petita que tingui una utilitat immediata per a la tasca del Mestre que fer-ne una altra de gran que el món podria considerar bona. Cal que distingiu no solament entre allò que és útil i el que és inútil, sinó entre allò que és més útil i el que és menys útil. Alimentar un pobre és una bona obra, útil i noble; però alimentar la seva ànima és més útil que alimentar el seu cos. Qualsevol persona rica pot alimentar el cos, però solament aquells que saben poden alimentar l'ànima. Si vosaltres sabeu, el vostre deure és ajudar els altres a saber.

Per molt savis que sigueu ara, en aquesta Sendera heu d'aprendre moltes coses encara, tantes que també aquí cal el discerniment i cal pensar amb molta cura què val la pena aprendre. Tot coneixement és útil, i arribarà el dia en què posseireu tot el coneixement; mentre en posseïu solament una part, però, procureu que sigui la part més útil. Déu és tant Saviesa com Amor i com més saviesa tingueu, més El podreu manifestar.

Estudieu, doncs, però estudeu primer allò que més us ajudarà a ajudar els altres. Ocupeu-vos pacientment dels vostres estudis, no perquè els homes puguin pensar que sou savis, ni tan sols per a poder tenir la satisfacció de ser savis, sinó perquè solament el savi pot ajudar sàviament. Per molt que desitgeu ajudar, si sou ignorants, podeu fer més mal que bé.

Cal que distingiu entre allò que és vertader i allò que és fals; cal aprendre a ser veraç en tots els sentits, en pensament, paraula i obra.

Primer en pensament; això no és gens fàcil, perquè al món hi ha molts pensaments falsos, moltes supersticions absurdes i ningú que n'estigui esclavitzat pot progressar. Així doncs, no heu de sostenir una idea

simplement pel fet que d'altres la sostenen, ni perquè tothom l'hagi creguda durant segles, ni perquè estigui escrita en algun llibre que els homes considerin com sagrat, cal pensar-hi per vosaltres mateixos, i jutjar si és raonable. Recordeu que encara que milers de persones estiguin d'acord en una qüestió, si no en saben res, la seva opinió no té cap valor. Qui vulgui trepitjar la Sendera haurà d'aprendre a pensar per sí mateix, perquè la superstició és un dels mals més grans del món, un dels obstacles del qual us heu de desempallegar totalment.

Pel que fa als altres, els vostres pensaments han de ser honestos; no heu de pensar de ningú allò que no sabeu del cert. No suposeu que els altres estan sempre pensant en vosaltres. Si algú fa alguna cosa que penseu que us perjudicarà, o bé diu alguna cosa que creieu que té a veure amb vosaltres, no penseu de seguida: "Ho ha dit per ofendre'm". El més probable és que ni tan sols hagi pensat en vosaltres, perquè cada ànima té les seves pròpies tribulacions i els seus pensaments giren principalment al voltant de sí mateix. Si una persona us parla airadament, no penseu: "M'odia, vol ferirme". Probablement algú o alguna cosa han fet que s'enfadi i com que s'ha topat amb vosaltres, ha descarregat la seva còlera al damunt vostre. Aquesta persona actua insensatament, perquè tot enuig és una insensatesa; però no per això heu de formar-ne un judici equivocat.

Quan esdeveniu deixebles del Mestre, sempre podeu posar a prova la sinceritat del vostre pensament comparant-lo amb el Seu. Perquè el deixeble és un amb el seu Mestre i tan sols li cal integrar el seu pensament amb el del Mestre per veure de seguida si concorda. Si no, vol dir que és un pensament dolent i el deixeble el canvia a l'instant, perquè el pensament del Mestre és perfecte, car Ell ho sap tot. Els qui encara no han estat acceptats per Ell no poden fer-ho; però poden ajudar-se molt aturant-se sovint per pensar: "Què pensaria el Mestre d'això?" "Què diria o què faria el Mestre en aquesta circumstància?" Mai no heu de dir, fer o pensar allò que no podeu imaginar al Mestre dient, fent o pensant.

En parlar heu de ser igualment veraços, exactes i sense exageracions. Mai no atribuïu suposades intencions a un altre; solament el seu Mestre coneix els seus pensaments i aquesta persona pot estar actuant amb raons de les que no en teniu ni idea. Si sentiu algú explicar una història, no la repetiu, perquè potser no és veritat, i encara que ho fos, és més caritatiu callar. Penseu bé abans de parlar, no fos cas que incorreguéssiu en una inexactitud.

Sigueu sincers en els vostres actes, no pretengueu mai ser diferents del que sou, perquè tota vanitat és un obstacle per la llum pura de la veritat que hauria de brillar a través vostre, de la mateixa manera que la llum del sol s'irradia a través d'un cristall diàfan.

Heu de discernir entre l'egoisme i la generositat, perquè l'egoisme es presenta en moltes formes i quan penseu que, per fi, heu acabat amb una d'elles, ressorgeix d'una altra manera, tan potent com sempre. Poc a poc, però, estareu tan imbuïts del pensament d'ajudar els altres que no quedarà lloc, ni temps, per a cap altre pensament sobre vosaltres mateixos.

Heu de distingir també en un altre sentit. Apreneu a reconèixer Déu en tots els éssers i en totes les coses, prescindint de que semblin dolentes des de l'exterior. Podeu ajudar els vostres germans a través d'allò que teniu en comú, que és la Vida Divina; ensenyeu-los com despertar-la, ensenyeu-los com invocar-la; així rescatareu els vostres germans del mal.

II

Hi ha moltes persones per a les quals la qualitat de la "Carència de desigs" és difícil, perquè senten que ells són els seus desigs, i que si prescindeixen de les seves preferències i de les seves aversions, no els quedarà cap jo. Aquests són, però, solament els qui no han vista el Mestre. A la llum de la Seva sagrada Presència, tots els desigs moren, excepte el desig de ser com Ell. Abans però de tenir la felicitat de trobar-vos al Seu davant, podeu assolir, si voleu, la carència de desigs. El Discerniment ja us ha demostrat que les coses que més desitgen les persones, com ara la riquesa i el poder, no val la pena posseir-les. Quan això es sent realment, i no són meres paraules, tot desig d'elles cessa.

Fins aquí tot és senzill, tant sols cal que ho compregueu. N'hi ha, però, que abandonen la persecució d'objectius terrenals únicament per a guanyar el cel, o assolir l'alliberament personal dels renaixements; no heu de caure en aquest error. Si us heu oblidat completament del jo, no podeu estar pensant quan s'alliberarà, o bé quina classe de cel tindrà. Recordeu que tot desig egoista lliga, per molt elevat que sigui el seu objectiu i fins que no us n'allibereu no sereu completament lliures per a dedicar-vos a la tasca del Mestre.

Quan tots els desigs del jo hauran desaparegut, pot quedar encara el desig de veure el resultat de la vostra feina. Si ajudeu algú, voleu saber fins a quin punt l'heu ajudat; potser fins i tot voldreu que el qui heu ajudat ho vegi i us ho agraeixi. Això segueix sent desig i, a més, és manca de confiança. Quan desplegueu la vostra força per ajudar, hi ha necessàriament un resultat, tant si el podeu veure com si no; si coneixeu la Llei ja sabeu que això és així.

Per això cal que obreu correctament, per allò que és recte en sí, no amb l'esperança de la recompensa; cal que treballeu per la feina en sí, no per l'esperança de veure'n el resultat; cal que us entregueu al servei del món perquè l'estimeu i no podeu deixar d'entregar-vos-hi.

No desitgeu poders psíquics, arribaran quan el Mestre pensí que és millor per a vosaltres tenir-los. Forçar-los massa aviat produeix sovint molta pertorbació; sovint els esperits fal·laços de la naturalesa enganyen el qui els posseeix, o bé aquest s'envaneix i pensa que no pot equivocar-se. En qualsevol cas, el temps i la força que empra per tal d'aconseguir-los podria emprar-los en treballar per als altres. Els poders arribaran en el decurs del desenvolupament, *han* d'arribar. I si el Mestre veu que us podria ser útil tenir-los abans, us ensenyarà a desenvolupar-los sense perill. Fins llavors, esteu millor sense.

També heu d'estar previnguts contra petits desigs corrents de la vida diària. No vulgueu mai destacar o semblar intel·ligent, no tingueu ganes de parlar. És bo parlar poc; i millor és estar-se callat, si no és que esteu completament segurs que el que voleu dir és ver, bo i profitós. Abans de parlar, penseu acuradament si el que voleu dir té aquestes tres qualitats; si no és així, no digueu res.

Convé acostumar-se des del primer moment a pensar detingudament abans de parlar; perquè quan arribeu a la Iniciació haureu de fixar-vos en cada paraula, no sigui que digueu el que no s'ha de dir. Molt del que es parla correntment és innecessari i també neci; quan es tracta de tafaneries, fa mal. Per tant, val més que us acostumeu a escoltar més aviat que a parlar; no exposeu opinions, si no és que us ho demanen directament. Resumint, doncs, les Qualitats són: saber, gosar, voler i callar; i la darrera de les quatre és la més dura de totes.

Un altre desig comú que heu de reprimir seriosament és el d'immiscir-vos en els afers dels altres. El que un altre faci, digui o cregui no és assumpte vostre i heu d'aprendre a deixar-lo completament sol. Té tot el dret de pensar, parlar i actuar lliurement, mentre no interfereixi amb els altres. Vosaltres mateixos reclameu la llibertat de fer el que creieu que és millor; heu de concedir-li a ell la mateixa llibertat i, quan l'exerceixi, no teniu cap dret de ficar-vos-hi.

Si penseu que s'equivoca i podeu trobar una oportunitat per a dir-li en privat i de manera delicada per què penseu així, és possible que pugueu convèncer-lo; però hi ha molts casos en què fins i tot això seria una intervenció inadequada. Amb cap motiu no heu de comentar la qüestió amb una tercera persona, perquè això és un acte del tot menyspreable.

Si presenciieu un cas de crueltat envers un infant o envers un animal, és el vostre deure intervenir-hi. Si veieu que algú incompleix les lleis del

país, heu d'informar les autoritats. Si teniu a càrrec vostre la instrucció d'una altra persona, potser el vostre deure és el de parlar-li d'una manera amable de les seves errades. Excepte en aquests casos, no us fiquen en els assumptes dels altres i apreneu la virtut del silenci.

III

Les sis regles de conducta que es requereixen especialment, el Mestre les exposa de la manera següent:

1. Domini de la ment.
2. Domini de l'Acció.
3. Tolerància.
4. Alegria.
5. Aspiració única.
6. Confiança.

(Sé que algunes d'aquestes qualitats es tradueixen sovint d'una manera diferent; però en tots els casos utilitzo els noms que el mateix Mestre emprà en explicar-me-les).

1. Domini de la ment

La qualitat de la Carència de desigs ens indica que el cos astral ha de dominar-se; també vol dir el mateix pel què fa al cos mental. Significa el domini del temperament, per tal de no sentir còlera o impaciència; domini de la ment per tal que els pensaments siguin sempre serens i tranquils; i (per mitjà de la ment) domini dels nervis per tal que estiguin el menys alterats possible. Això és difícil, perquè quan tracteu de preparar-vos per la Sendera no podeu evitar que el vostre cos es torni més sensible, de tal manera que els seus nervis es veuen alterats fàcilment amb qualsevol so o impressió i registren agudament qualsevol impacte; però cal que feu el possible per evitar-ho.

La ment serena significa al mateix temps valor per tal de poder-vos enfrontar sense por a les proves i dificultats de la Sendera; significa fermesa per a no prendre seriosament els contratemps que es presenten en la vida de cadascú i evitar la constant angoixa per les coses trivials en les que molta gent malgasta la major part del seu temps. El Mestre ensenya que el que ens arriba des de l'exterior no importa el més mínim: tristors, disgustos, enfermetats, pèrdues, totes aquestes coses no han de significar

res, ni hem de permetre que afectin la serenitat de la nostra ment. Són el resultat d'actes passats i quan arriben s'han de suportar de bon grat, recordant que tot mal és transitori i que el nostre deure és romandre sempre alegres i serens. Pertanyen a les nostres vides anteriors, no a aquesta; no podem canviar-ho i per tant és inútil preocupar-se'n. Penseu més aviat en allò que esteu fent ara mateix, i això estructurarà els aconteixements de la vostra propera vida, perquè això sí que *podeu* canviar-ho.

No us deixeu anar mai a la tristesa o a la depressió. La depressió és dolenta perquè contagia els altres i fa que les seves vides siguin més penoses i a això no hi teniu cap dret. Per això, si alguna vegada us toca, desfeu-vos-en de seguida.

Cal que controleu també el vostre pensament en un altre sentit: no permeteu que vagi a la deriva. Sigui el que sigui el que esteu fent, poseu-hi tota la vostra atenció per tal de fer-ho a la perfecció; no deixeu que la vostra ment divagui, ans tingueu sempre bons pensaments al seu rerafons, disposats a aparèixer en el moment en què estigui lliure.

Utilitzeu el poder del vostre pensament cada dia amb bons propòsits; sigueu una força en la direcció de l'evolució. Penseu cada dia en algú conegut que estigui trist, o que pateixi, o que necessiti ajuda i envieu-li pensaments d'amor.

Aparteu la vostra ment de l'orgull, perquè l'orgull és fill de la ignorància. L'ignorant creu que és gran, que ha fet això o allò important; el savi sap que solament Déu és gran i que tota obra ben feta és solament Déu qui la fa.

2. Domini de l'acció

Si la vostra ment es allò que hauria de ser, tindreu poques preocupacions amb els vostres actes. Recordeu, però, que per tal de ser útils a la humanitat, el pensament ha de traduir-se en accions. Per a fer una bona feina no hi cap la indolència, sinó una activitat constant. Però heu de fer el vostre *propi* deure, no el d'una altra persona, a menys que sigui amb el seu permís i per tal d'ajudar-la. Cal que cadascú faci la seva feina, a la seva manera; estigueu sempre disposats a ajudar on calgui, però *mai* interferint. Per a moltes persones el més difícil d'aprendre en aquest món és ocupar-se dels seus propis afers, i això és precisament el que heu de fer.

Car, si voleu començar una tasca més elevada, no heu d'oblidar els vostres deures ordinaris, perquè fins que no estiguin enllestits no estareu lliures per a un altre servei. No us heu de comprometre a nous deures en el món, però aquells que ja teniu a càrrec vostre, els heu de complir com cal, tots els deures evidents i raonables que vosaltres accepteu, és a dir, no els imaginaris que d'altres vulguin imposar-vos. Si heu de fer la Seva tasca,

heu de fer la feina ordinària millor que els altres, no pitjor; perquè també això ho heu de fer per servir-lo a Ell.

3. Tolerància

Heu de sentir una tolerància perfecta envers tothom, i un interès sincer per les creences dels qui professen una altra religió, tant com per la que vosaltres professeu. Perquè la seva religió és un camí cap allò que és més elevat, igual com ho és la vostra. I per ajudar en tot heu de comprendre-ho tot.

Però per a adquirir aquesta tolerància perfecta, primer heu d'alliberar-vos del fanatisme i de la superstició. Heu d'aprendre que no cal cap cerimònia, i de cap manera no heu de pensar que sou millors que els qui no les practiquen. No heu de condemnar però els qui encara necessiten les cerimònies. Que facin el que vulguin; és només que no han d'interferir amb vosaltres que coneixeu la veritat, no han de voler obligar-vos a allò que vosaltres ja heu superat. Sigueu indulgents amb tothom, sigueu bondadosos amb tothom.

Ara que els vostres ulls s'han obert, és possible que alguna de les velles creences vostres, o de les velles cerimònies us semblin absurdes; potser ho són, en realitat. Però encara que ja no hi preneu part, respecteu-les per consideració a les bones ànimes per a les quals encara són importants. Les cerimònies tenen el seu lloc, i la seva utilitat, són com aquelles línies que us serviren de pauta quan de petits apreníeu a escriure dret, fins que vàreu aprendre a fer-ho molt millor i més lliurement sense. Durant un temps les veu necessitar, però ara aquest temps és passat.

Un gran Instructor va escriure una vegada: “Quan jo era petit parlava com un infant, comprenia com un infant, pensava com un infant; però quan vaig fer-me un home, vaig abandonar les coses infantils.” Per altra banda, aquell qui ha oblidat la seva infantesa i ha perdut la seva simpatia pels infants no és la persona que pot ensenyar-los ni ajudar-los. Per tant, mireu-ho tot amb bondat, amb amabilitat, amb tolerància; però pel damunt de tot, mireu tothom de la mateixa manera, buddhistes o hindús, jainistes o jueus, cristians o mahometans.

4. Alegria

Heu de suportar el vostre karma de bon grat, sigui quin sigui, acceptant com un honor que el sofriment us toqui, perquè això demostra que els Senyors del Karma pensen que sou mereixedors d'ajuda. Per molt dur que sigui, agraiu que no sigui pitjor. Recordeu que sou poc útils per al Mestre fins que el vostre mal karma no estigui esgotat i sigueu lliures. En oferir-vos a Ell heu demanat que el vostre karma s'acceleri i és per això

que ara, en una o dues vides, i mitjançant l'esforç, deixareu enllestit allò que, altrament, hauria pogut durar-ne cent. Per treure'n el millor partit, però, cal que ho suporteu amb alegria, contents.

Una cosa més. Heu d'allunyar qualsevol sentiment possessiu. És possible que el Karma us prengui les coses que més voleu, fins i tot les persones que més estimeu. Fins i tot en aquest cas, heu d'estar contents, disposats a desprendre-us de tot. Sovint el Mestre necessita vertir la Seva força sobre els altres a través del Seu servidor, i no pot fer-ho si el servidor s'enfonsa en la depressió. De manera que la regla ha de ser la contentació.

5. Aspiració única

L'única cosa que heu de tenir present és dur a terme la tasca del Mestre. No heu d'oblidar-ho mai, sigui el que sigui que pugui presentar-se en mig de les vostre ocupacions. I de tota manera, cap altra cosa *pot* presentar-s'hi, car tota tasca altruista i que ajudi és la tasca del Mestre i vosaltres heu de realitzar-la en nom Seu. Cal que hi poseu tota la vostra atenció a mesura que la feu, per tal de fer-ho el millor que pugueu. Aquest mateix Mestre escrigué una vegada: "Sigui el que sigui que feu, feu-ho *de tot cor*, per al Senyor, no per als homes." Penseu com faríeu una part de la feina si sabéssiu que el Mestre és a punt de venir a veure-la; és així com heu de fer tota la vostra feina. Els qui saben més sabran millor el que vol dir aquesta frase. I n'hi ha una altra com aquesta, molt més antiga: "Qualsevol cosa que hagi de fer, fes-ho amb totes les teves forces."

L'aspiració única significa també que mai res no us desviarà, ni tan sols per un instant, de la Sendera que heu emprès. Ni temptacions, ni plaers, ni tan sols afectes d'aquest món us n'han d'apartar. Perquè cal que us convertiu en la mateixa Sendera; ha de ser fins a tal punt part de la vostra naturalesa que la seguïu sense necessitat de pensar-hi i sense desviar-vos-en gens. Vosaltres, la Mónada, així ho heu decidit: abandonar-ho tot seria abandonar-vos a vosaltres mateixos.

6. Confiança

Heu de confiar en el vostre Mestre, i heu de confiar en vosaltres mateixos. Si heu vist el Mestre, Hi confiareu completament, durant moltes vides i morts. Si encara no L'heu vist, heu de seguir intentant comprendre'L i confiar-Hi, perquè si no, ni tan sols Ell pot ajudar-vos. Si no existeix una confiança absoluta no pot establir-se un corrent perfecte d'amor i de poder.

Cal que confieu en vosaltres mateixos. Dieu que us coneixeu massa bé? Si realment us ho creieu, és que *no* us coneixeu; solament coneixeu la dèbil aparença externa que sovint ha caigut al fang. Però *vosaltres*, el

veritable JO, sou una espurna del mateix Foc Diví, i Déu, que és Totpoderós, és en vosaltres, i per això no hi ha res que no pugueu fer si així ho voleu. Dieu-vos: “Allò que l’home ha fet, l’home ho pot fer. Jo sóc un home, però també sóc Déu en l’home; puc fer-ho i ho faré.” Car la vostra voluntat ha de ser com l’acer trempat, si és que voleu trepitjar la Sendera.

IV

De totes les Qualitats, l’Amor és la més important, perquè si és prou fort en la persona, l’obliga a adquirir la resta, i totes les altres sense aquesta mai no serien suficients. Sovint es tradueix com un intens desig d’alliberament del cicle de naixements i morts i alhora un intens desig d’unió amb Déu. Però expressar-ho així sona egoista, i solament significa una part del que vol dir. No es tracta tant del desig entès com voluntat, resolució i determinació. Per obtenir-ne resultats, aquesta resolució ha d’omplir totalment la vostra naturalesa, de tal manera que no quedi cap indret per cap altre sentiment. En realitat és la voluntat de ser un amb Déu, no per tal d’escapar de la fatiga i del sofriment, sinó per tal de poder, pel vostre profund amor per Ell, actuar amb Ell i de la manera com Ell ho fa. Perquè Ell és Amor, vosaltres, si voleu arribar a ser un amb Ell, heu d’estar plens d’un perfecte altruisme i també d’amor.

En la vida diària això significa dues coses: primer, que heu d’anar amb compte de no ferir cap ser viu; segon, que sempre heu d’estar alerta per si es presenta qualsevol ocasió per a ajudar.

Primer, no fer mal. Hi ha tres pecats que produeixen més mal que qualsevol altre al món: la murmuració, la crueltat i la superstició, perquè són pecats contra l’amor. Aquell que vulgui omplir el seu cor amb l’amor de Déu ha de vigilar constantment contra aquests tres pecats.

Vegeu què fa la murmuració: comença amb un mal pensament i això ja és un crim en sí mateix. Perquè en cadascú i en cada cosa hi ha el bé, i en cadascú i en cada cosa hi ha el mal. Podem enfortir-los tots dos pel fet de pensar-hi; d’aquesta manera podem ajudar o bé podem obstaculitzar l’evolució; podem fer la voluntat del Logos o podem resistir-nos-Hi. Si penseu malament d’una altra persona, esteu fent tres coses negatives al mateix temps:

- 1) Esteu omplint el vostre entorn amb pensaments negatius en lloc de bons i d’aquesta manera esteu augmentant el dolor del món.

- 2) Si en aquesta persona rau el mal que vosaltres penseu, l'esteu enfortint i alimentant; esteu fent que aquesta persona sigui pitjor en lloc de millor. Generalment, però, el mal no hi és, solament l'heu imaginat; llavors el vostre pensament negatiu tempta el vostre germà per fer el mal, car si encara no és perfecte, podeu aconseguir que sigui allò que heu pensat que és.
- 3) Esteu omplint la vostra ment amb pensaments negatius en lloc de bons i així obstaculitzeu el vostre propi desenvolupament i esdeveni, per aquells que poden veure-ho, un objecte lleig i desagradable en lloc de ser bonic i amable.

No tenint-ne prou amb haver-se perjudicat a sí mateix i la seva víctima, el murmurador mira de fer participar tant com pot els altres en el seu crim. S'afanya en explicar-los la seva història malèvola, esperant que ells la creguin; després, aquests s'hi uneixen vertent els seus pensaments negatius damunt la pobre víctima. Això passa dia rera dia, i no ho fa una sola persona, sinó milers. Comenceu a adonar-vos de com n'és de terrible aquest pecat? Heu d'evitar-lo completament. No parreu mai malament de ningú; negueu-vos a escoltar quan algú parla malament d'un altre, però dieu-li amablement: "Potser això no és cert, però fins i tot si ho és, és més caritatiu no parlar-ne."

Pel què fa a la crueltat, n'hi ha de dues menes, intencionada i no intencionada. La crueltat intencionada és produir dolor deliberadament a un altre ésser viu; aquest és el pecat més gran, l'obra d'un dimoni més que la d'una persona. Podeu pensar que ningú no faria una cosa així; però els homes ho han fet sovint, i encara segueixen fent-ho diàriament. Els inquisidors ho feren, moltes persones religioses ho feren en nom de les seves religions. Els vivisectors ho fan; molts mestres d'escola ho fan habitualment. Totes aquestes persones miren d'excusar la seva brutalitat dient que és el costum; però un crim no deixa de ser un crim pel fet que molts el cometin. El Karma no té en compte els costums, i el karma de la crueltat és el més terrible de tots. A l'Índia, al menys, no pot acceptar-se cap excusa per aquests costums, perquè el deure de no causar cap dany és ben conegut de tothom. El destí del cruel ha de recaure també damunt d'aquells que surten a matar intencionadament les criatures de Déu i en diuen "esport".

Ja sé que coses com aquestes, vosaltres no les faríeu mai; i per respecte a l'amor de Déu, quan es presenti l'oportunitat, en parlareu clarament en contra. Però hi ha crueltat en parlar i en actuar, i una persona que diu una paraula amb la intenció de ferir una altra és culpable d'aquest crim. Tampoc això vosaltres no ho faríeu; però a vegades, una paraula dita

sense pensar fa tan mal com una altra carregada de malícia. Per tant, heu de vigilar contra la crueltat no intencionada.

Normalment, això passa per manca de reflexió. Un home està tan ple d'orgull i de cobdícia que mai no pensa ni tan sols en el sofriment que causa als altres, ja sigui pagant-los poc o bé fent passar privacions a la seva esposa i als seus fills. Un altre pensa solament en el seu propi plaer, i li importa ben poc quantes ànimes i quants cossos arruïna per tal de satisfer-lo. Simplement per tal d'evitar-se uns quants minuts de molèstia, un home deixa de pagar als seus treballadors el dia que els correspon, sense pensar en les dificultats que això els suposa. Així doncs, molt del sofriment és causat per manca d'atenció, per oblidar que una acció afectarà els altres. Però el karma mai no oblida, i prescindeix del fet que l'home oblidi. Si desitgeu entrar en la Sendera, heu de pensar en les conseqüències del que feu, per tal de no pecar de crueltat per negligència.

La superstició és un altre mal poderós, i ha causat crueltats terribles. La persona que n'és esclava desprecia els altres més savis, tracta d'obligar-los a fer el que ella fa. Penseu en l'atroç carnisseria produïda per la superstició que els animals havien de ser sacrificats i per la superstició, encara més cruel, que l'home necessita la carn per alimentar-se. Penseu en el tractament que la superstició ha dispensat a les classes més pobres de la nostra estimada Índia i veieu-hi com aquesta qualitat maligna pot arribar a engendrar una crueltat despietada, fins i tot entre aquells qui coneixen el deure de la fraternitat. Els homes han comès molts crims en nom del Déu de l'Amor, moguts per aquest malson de la superstició. Per tant, tingueu molta cura de que no en quedi ni el més mínim senyal en vosaltres.

Aquests tres grans crims els heu d'evitar, perquè són fatals per a tot progrés, perquè pequen contra l'amor. Però no solament us heu d'abstenir del mal, heu de ser actius en fer el bé. Heu d'estar tan plens de l'intens desig de servir que estigueu constantment atents per tal d'actuar al vostre entorn, no solament ajudant els homes, sinó fins i tot els animals i les plantes. Cal que ajudeu en les petites coses de cada dia per tal que esdevingui un hàbit; així doncs no malbarateu l'extraordinària oportunitat de fer coses importants, quan se us presenti. Car, si anheleu ser un amb Déu, no és per al vostre propi benefici, és perquè pugueu ser un canal a través del qual el Seu amor pugui escampar-se fins arribar als vostres consemblants.

Aquell que es troba a la Sendera no viu per a sí, sinó per als altres, s'ha oblidat d'ell mateix per tal de poder-los servir. És com una ploma a mans de Déu, a través de la qual pot fluir el Seu pensament i trobar per sí mateix una expressió aquí baix, cosa que no seria possible de fer sense

ploma. Al mateix temps, però, és també una flama de foc viu, irradiant al damunt del món l'Amor Diví que omple el seu cor.

La saviesa que us capacita per ajudar, la voluntat que dirigeix la saviesa, l'amor que inspira la voluntat, aquestes són les vostres qualitats. Voluntat, Saviesa i Amor, són els tres aspectes del Logos; i vosaltres, que desitgeu enrolar-vos al Seu servei, heu de ser l'expressió d'aquests aspectes en el món.

T

Esperant la Paraula del Mestre,
Atent a la Llum Velada;
Ecoltant per tal de captar les Seves Ordres,
Al bell mig de la lluita;

Reconeixent el més subtil dels Seus senyals
D'entre els caps de la multitud;
Sentint el més lleu dels Seus murmuris
Pel damunt de la cançó més sorollosa de la terra.